

Петъръ Габара разбра заблуждението на врага. Тъ сж разчитали на нови подкрепления, безъ да разбератъ силата на преградния огънь. И когато долови това — Петъръ Габара първи поведе контра-атака. Потресно ура разтърси небето и стана нѣщо-което нощъта знае само.

Следъ часъ всичко утихна. Противникътъ бѣше сломенъ. Развиделяваше се.

Полето приличаше на пожъната нива, когато снопето сж прѣснати. Толкова безжизнени трупове! Разцѣпени глави, отсѣчени ржце... Тукъ двама които сж се борили съ ножъ паднали единъ възъ другъ; до тѣхъ други сграбили се и издѣхнали, потънали въ кърви; по нататъкъ единъ захапалъ противника си пооралъ по очи, а другия възнакъ гледа страшно небето съ сцѣклени очи... на кждето се обърнешъ трупове, трупове, трупове обезобразени, кървави, страшни...

Всѣки се борилъ на живота и смъртъ. Всѣки замахналъ да убива, а падналъ победенъ; всѣки проявилъ последни усилия, а смѣлостъта не помогнала... Въ очитѣ имъ се излччва още последната съблазънъ на живота, последната яростъ на страхъ отъ безумие, страшното обезвѣряване отъ напуснали го сили...

Нощъта се отдрѣпваше въ далечни кржгозори и въ нейния сдрачъ се чертаеха страшнитѣ призраци на надежди и желаня, които сж изпълвали душитѣ на падналитѣ, които сж блазнили бацитѣ по оставени рожби, сгоденитѣ — по незабравими избраници. Земята димѣше отъ прѣсни кърви; небето се мръщи отъ видението на току що разтворенъ адъ.

Кой е мъртавъ и кой живъ — не се знае.

Тукъ тамъ се чуватъ стенания.

Нѣкой умира; нѣкой се бори съ смъртъта...

Санитаритѣ сж на постъ. Двама отъ тѣхъ намѣриха полковника Петъръ Габара тежко раненъ, но превързанъ.

Петъръ Габара бѣ мушнатъ въ лѣвия кракъ и дѣсната ржка. По настрана лежеше Желѣзко. Той бѣше въ безсъзнание. Лѣвата му ржка бѣ въ кръвъ.

Първи пренесоха тѣхъ въ лазарета.

За полковника всички знаеха, че той поведе атаката. Ала Желѣзко какво е търсилъ тамъ? Никой недоумѣваше. После се разбра, че когато Петъръ Габара се понесълъ въ боя, незабеля-